

legenhed med sine Hænder. Jytte anede, at Veninden desuden med denne husmoderlige Syssel halvt ubevidst forskansede sig mod Indtrykkene fra den Verden, som hun ikke længer tilhørte.

»Længes du aldrig tilbage til København?» spurgte hun.

»Nej aldrig! Jeg synes man lever meget lykkeligere paa Landet. Det sagde du forresten ogsaa selv engang, kan jeg huske. Det lød saa pudsigt. Jeg troede heller ikke det var dit Alvor. Men saa fortalte du om din Barndomstid paa Samsø, og saa forstod jeg, at du virkelig mente det.«

Jytte nikkede.

»Derfor troede jeg ogsaa straks paa det, da jeg hørte, at du var bleven forlovet med en Godsejer. Det var altsaa ikke rigtigt. Men du skal se, naar du engang gifter dig, bliver det nok med en Landmand.«

Jytte kom til at smile.

»Hvorfor vil du med Vold og Magt have mig gift, Meta?»

»Fordi det er det eneste, som der er rigtig Lykke ved. Nu veed jeg det!«

»Ja, jeg misunder dig dine Børn. Kunde man bare faa dem sendt med Posten uden alle disse forudgaaende Formaliteter.«

Nu var det Metas Tur til at smile. Hun skottede